

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

HAYAT YAĞMURUNDA ISLANMAK

Hayat o kadar kapsamlı bir şey ki insan hayatı anlatmaya nasıl ve nereden başlayacağını bilmez, bilemez. Hayat... Kimisi için rengârenk, kimisi için tozpembe, kimisi için de sadece siyah; kimisi için tatlı, kimisi için acı, hayat kimisine güler, kimisine kahkaha atar ama kimisine de sadece ağlaması, yıkılması için hüzünle bakar. Hayatın sadece tek tarafından bakıp da kendini karanlığa atan da olur. Hâlbuki hayatın birçok farklı tarafı vardır, farklı açıları gösteren birçok penceresi vardır. Hep aynı pencereden bakmamak gerekir. Kimisi hayatın sadece siyah noktasını büyüteçle gösteren penceresinden bakıp hayatının sadece karanlıktan ibaret olduğunu sanır, kimisi pembeye boyanmış penceresinden bakıp da hayatının tozpembeden ibaret olduğunu sanır ve kimileri vardır ki çok az hayatın farklı pencerelerinden, farklı açılarından bakıp da hayatın farklı şekil ve renklerden ibaret olduğunu görmüş, farkına varmıştır. Kimisi vardır ki farklı pencerelerden, farklı açılardan baktığının farkındadır ama siyah gözlüklerini çıkartmayı unutmamıştır, hayatın ne kadar renkli tarafından baksa da güzel renklerin farkına varamaz, o çıkartmayı unuttuğu gözlükler izin vermez.

Hayatın en zor tarafı ise insanın sevdiklerinden ayrılması, ayrılmak zorunda olmasıdır; o an insan hayattan zevk almaz, soğur, adeta gözleri kör olur, hayatın hiçbir rengini görmez, göremez... O an işte hayatın üzerine kurulu olduğu zaman sarıp sarmalar bizi. Kanayan yaralarımıza kabuk bağlar, akan gözyaşlarımızı sabır mendiliyle siler, günü gelince de ona olan güvenimizle durdurur akan gözyaşlarımızı, gözümüzü gönlümüzü hayata açar, karanlıkta duran ruhumuzu aydınlığa çıkarır. Belki küçük sürprizlerle belki de farkında olmadığımız, göremediğimiz parlıklarımızı göstererek...

Gizem ELMAS

Hayat yağmurunun altında ıslanmamak, hastalanmamak için elimize aldığımız şemsiyemizi güçlendirir, bileğimize kuvvet verir, hayat fırtınasının bizi savurmaması için tutabileceğimiz bir dal uzatır o acılar. Hayatın önümüze attığı çakıl taşları dikkatli yürümemiz içindir, hayatın bizi dürtmesi kendimize gelmemiz, dik durmamız içindir, düşüp yıkılmamız için değil...

Hayata alıştıktan sonra öyle küçük çakıl taşları, hafif dürtmeler, tepemize yağın yağmurlar bizi yıkmaz ki zaten yıkamaz. Hayat yağmuruyla, hayatın önümüze attığı çakıl taşlarıyla, hayatın hafif dürtmeleriyle tanışmayan, onları görmeyen sanmasın ki çok şanslılar tam tersi onların için daha kötüdür. Tanışmadığı için ilk karşılaşmalarından itibaren yıkılır, takılır, düşer bir daha kalkmamak üzere ...

Gurbet GÜNENÇ

RUH TUFANI

Zihin parçalanırken vakitsiz bir gecede
Ruhun kâbus ânında dokunur hâle bir el.
Hasret kuşanır vücut, her sözcük ve hecede
Adın doğar aklıma güneş doğmadan evvel.

Panzehrisin kendinin, zehirsin; hiç şüphe yok.
Kan çekilmiş ruhumdan, elini yüreğime sok;
Maddesi sen olan, ucu jilet gibi bir ok.
Adın doğar aklıma güneş doğmadan evvel.

İnce hayâl zarı yırtılıyorken akılda
Geri birkaç adım at, bir ışık var, takıl da.
Çabuk! Şafak sökmeden bir hayâlde yakıl da
Adın doğsun aklıma güneş doğmadan evvel.

Hâlelenir bir çehre, ruh çaresiz yatarken.
Onu yürek esirtmiş... Tam dünyası batarken,
Ruhun kâbus ânında dokunur hâle bir el;
Çehren doğar dünyama güneş doğmadan evvel.

Kerem GÜNEŞ

HALA UMUDUN VAR

Soğuk bir sonbahar günüydü. Akreple yelkovan birbirini kovalıyor, zaman su gibi akıp geçiyordu. Saate baktım, mesainin bitmesine üç saat vardı. Çok yorulmuştum. İnsanlarla uğraşmak zordu. Müşteri daima haklıdır deyip kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlardı. Hele de patron değil, benim gibi bir çalışsanız bu daha da zordu. Üstüne bir de patrone azar işitiyordun.

Ben liseden mezun olduktan sonra üniversite sınavına girmiş fakat kazanamamıştım. Tek hayalim vardı: mimar olacaktım. Ama sınavı kazanamayınca tüm hayallerim yıkıldı. Sonra da çalışmaya başladım. Derken üniversite sınavı arada unutuldu tabi. Ailem bu durumdan rahatsız bile olmadı, sonuçta eve para getiriyordum. Ama ben bu durumdan oldukça rahatsızdım, fakat elden bir şey gelmiyordu. Dört yıl bir markette çalıştım, sonra oradan ayrıldım. Şimdi de üç yıldır bir giyim mağazasında çalışıyorum.

Ben böyle düşünürken iş arkadaşım Eda'nın sesiyle irkildim:

- Reyhan.
- Efendim.
- Daldın gittin. İyi misin?
- İyiyim.

Devamı sayfa 2'de

ÖLÜ YAPRAKLAR

**Sonbahar bizim mevsimimiz olsun.
Hani böyle her günü bizim olsun.
Sararmışlığı, yağmuru, yalnızlığının kokusu bizim olsun.**

**Sonbahar bizim olsun gül güzeli
Hasreti, ayrılığı bizim;
Kederi, hüznü ve yoksulluğuyla
Benliğime seni sorana sonbahar diyeyim.
Sonbaharı öyle ölüm diye değil de araf bilelim
Herkesine inat biz sonbaharı sevelim.**

Ayşe ÇAP

Onun yanından ayrıldım. Fazla uzatmanın gereği yoktu. O sırada mağazadan içeri kırklı yaşlarda bir bayan girdi. Aradığı bir şey olup olmadığını sorduğumda ise öylesine baktığını söyledi. O, reyonları gezerken ben de onunla beraber dolanıyordum. Sonra eline bir elbise aldı ve çok beğendiğini söyleyerek kabine girdi. Tam tamına on beş dakikadır içerdeydi ve henüz çıkmamıştı. Tam “Öldü mü acaba?” diye kabine seslenecekken kadın üstünde elbiseyle dışarı çıktı. Ama elbise o kadar dardı ki kadın yürüyemiyordu bile. Sonunda aynanın yanına vardığında zar zor nefes almaya çalışıyordu.

Sonunda kendimi tutamayıp:

-İsterseniz birkaç beden büyüğünü getirebilirim.

Kadın arkasını dönüp öyle bir baktı ki, o an ne kadar yanlış bir cümle kurduğumu anladım. Ama artık çok geçti ve kadın bağırarak şöyle söyledi:

-Sen bana ne demeye çalışıyorsun? Şişman mıyım ben? Bu elbise tam benim bedenim. Sen kimsin de bana şişman diyorsun?

Kadın böyle bağırma devam ederken mağazadaki tüm gözler bize yönelmişti ve kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. En sonunda dayanamayıp:

-Hanımefendi. Biraz sakın olur musunuz?

-Hayır efendim olamam. Sen kimsin de bana şişman diyorsun?

-Hanımefendi, ben size şişman demek istemedim? Ben size şey demek istedim...

-Ne demek istedin?

Kadın böyle deyince bir şeyler bulmam gerektiğini anladım. Sonunda aklıma gelen ilk cümleyi söyledim:

-Hanımefendi, elbisenin bedenleri yanlış yazılmış. Size ondan dolayı öyle dedim. Yoksa sizin maşallahınız var. Fıstık gibisiniz.

Bu dediklerime ben bile inanmazken kadın inanmışa benziyordu. Sonra yüz ifadesi yumuşadı ve:

-Aaaa! Öyle mi? Ben de diyorum niye böyle şey oldu?

Ben de hiç bozuntuya vermeden:

-Siz kabinlere gidin, ben hemen geliyorum.

Kadını kabinlere gönderdim. Daha sonra üzerindeki elbisenin iki beden büyüğünü zar zor bulup kadına verdim. Kadın elbiseyi denedi ve üzerine tam olduğunu görünce teşekkür ederek kasaya ilerledi. Sonra birkaç kişi daha geldi. Onlar da neredeyse mağazadaki tüm kıyafetleri deneyip hiçbirini almadan çıktılar. Sonra teyzenin biri denediği kıyafeti üzerinde unutup mağazadan çıkmaya çalıştı. Tabi alarm çalınca güvenlik teyzeyi bırakmadı. Kadını, üstündekilerin kendi kıyafeti olmadığına zar zor ikna ettik. Ne değişik, ne garip insanlar var değil mi? Yaklaşık yarım saat sonra mesai bitmişti. Biz evlere dağılırken güvenlik de mağazayı kapatıyordu. Mağaza eve uzak değildi; bunun için eve yürüyerek gidiyordum. Bugün sahilden gitmeye karar verdim. Sahile inince bir banka oturdum. Düşündüm... Zamanla beraber kendimin de nasıl değiştiğimi düşündüm. Bu zamana kadar yaptığım şeyleri düşündüm. Hayallerimi düşündüm. Hala bir umudum var mı onu düşündüm. Birkaç dakika sonra yanıma biri oturdu. Kafamı kaldırıp yanıma oturan kadına baktım. Benim yaşlarımda şık giyimli biriymiş. Yüzüne baktığımda, onu bir yerlerden tanıyormuşum gibi geldi. Gözlerimiz buluşunca bana gülümsedi. Ben de nezaketen ona gülümsedim. Kadın bir süre beni inceledi. Sonra gözlerini açıp:

-Reyhan. Sen misin?

Ne, Reyhan mı? Bu kadın benim adımla nerden biliyordu? Ben bile kendimi tanıyamazken o beni nerden tanıyordu.

-E...evet. Benim. Fakat siz kimsiniz? Tanıyamadım?

-Aşk olsun Reyhan. Benim ben, Hülya. Hani liseden. Hatırladın mı?

Hülya? Hafızamı yoklamaya başladım. Hülya. Evet, Hülya lisedeki arkadaşlarımdan biri.

Gözlerimi şaşkınca açıp:

-Hülya. Evet hatırladım. Çok Özlemişim.

Birbirimize sıkıca sarıldık. Sonra bana o can alıcı soruyu sordu:

-Eeee! Ne yaptın bunca yıl? Mimar mısın?

Yüzümü düşürüp derin bir of çektim ve:

-Maalesef mimar falan değilim.

-Neden? Şimdi ne yapıyorsun peki?

Ben de olan biten her şeyi ona anlattım. Tepkisi tam beklediğim gibiydi:

-Yaa! Çok üzüldüm

Gerçekten üzülmüştü. Onu iyi tanırdım kötü niyetli veya alay eden biri değildi.

-Eee! Sen neler yaptın? Bu kıyafetler falan? Güldü ve:

-Biliyorsun, benim tek hayalim avukat olmaktı. Ve ben de avukatım.

-Nasıl? Sen ciddi misin? Peki ya ailen? Nasıl hallettin? Onun ailesi kızlarının okumasına karşıydı. Hülya liseyi bile zor okumuştun.

-Aslında çok da kolay olmadı. Ben ertesine sene üniversite sınavına gizlice girdim, İstanbul'daki bir üniversiteyi de kazanınca ağabeyim yumuşadı ve babamı ikna etti. Şimdi ise karşında avukat Hülya var.

-Aaa! Gerçekten çok sevindim.

Kısa bir sessizlikten sonra:

-Reyhan?

-Efendim.

-Sınava girmeyi düşünmüyor musun?

-Aslında biliyorsun ben mimar olmayı çok istiyordum. Hala da istiyorum. Ama bu saatten sonra nasıl olur? Hem nasıl kazanacağım ben sınavı? Of! Bilmiyorum...

-Bak, istersen sana ben yardım ederim. Sen yeter ki hayallerinin peşinden git.

-Bilmem ki! Nasıl olur?

-Olur, olur. Çok güzel olur. Sen kabul ediyor musun?

-Tamam, tamam kabul. Ama ben sınava nasıl çalışacağım.

-Ben seni çalıştırırım. Hem işe de partime gidersin.

-Gerçekten beni çalıştırır mısın?

-Elbette.

Sonra birbirimize sıkıca sarıldık. Lise yıllarımdan bahsettik biraz. Komik olaylar aklımıza geldikçe gülüyorduk. Birkaç saat sohbet ettikten sonra numaralarımızı alıp ayrıldık. Ben ertesine gün bu konuyu ailemle konuştum ve zor da olsa onları bu duruma ikna ettim. Hülya ile buluşup gerekli olan kitapları aldık. Beni çalıştırması için haftanın üç günü onun yanına gitmeye başladım. Geri kalan günlerde de işe gidiyordum. Öyle böyle altı ay geçti ve sınav günü geldi çatı. Sınava da Hülya ile gittik. Hep destek oldu bana. Sınav çıkışı kendimi kuş gibi hissediyordum. Sanki üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Birkaç ay sonra da sınav sonuçları açıklandı. İstedikim bölüme gitmek için gereken puanı almıştım. Çok mutluydum. Sevincimi beni hiç yalnız bırakmayan Hülya ile paylaştım. Yine okulun ilk günü beraber gitmiştik. Bana diğer sınavlarımda da yardımcı olmuştu. Onun hakkını ödeyemedim. Aradan geçen süre bizi birbirimize bağlamıştı.

Aradan beş yıl geçmişti, ben oklu bitirmiş ve bir şirkette mimar olarak çalışıyordum. Şimdi ise Hülya ile birlikte oturmuş kahvelerimizi yudumlarken sohbet ediyorduk.

O olmasaydı belki de ben hâlâ o mağazada çalışıyor olurdu. Projelerimin hiçbirini çizemedim. Sevdiğim işi yapamazdım. En kötüsü hayallerimi gerçekleştirilemezdim.

EJDERHA DÖVMELİ KIZ

28.11.2015 Cumartesi

Sabahın bir köründe vücudum kendiliğinden uyandı. Artık alışmıştım sabah yedide uyanmaya, daha fazlasını vücudum kabul etmiyordu. En güzel hobilerimden olan yatakta bekleme geleneğimi de gerçekleştirip yaktan kurtulmuşum. Bundan sonraki durak kurs yolu. Anneme “Beni arabayla sen götürürsen.” dediğimde olumsuz cevap almam hiç gecikmemişti. Almaya geliyordu ama kursa götürmüyordu. Bana asıl lazım olan gitmekti. Ayşegül ve diğer kızlarla gitmek için buluşacağımız yere biraz geç kalmıştım, yanlarına gidince yollara düşmüştük. Sıradan bir coğrafya kursuydu. Yine her zaman olduğu gibi seksen dakika yetmemişti. Deniz Hoca sevdiğim hocalardan birisiydi. Fakat Ayşegül ve benim idolümüz Esmâ Hoca. O konuşurken bedenime acayip bir dinleme dürtüsü geliyor ve o an sanki her şey bitiyor. Dünyada sadece o ve sözleri, konuştukları kalıyor. Kurstan çıkıp yine yürüyerek eve geldim. Annemin sinir kat sayıları biraz yüksekti. Ben yoldayken, telefonda Neslihan ile konuşuyordum. O süre içinde beni yedi defa aramış. Tabi ben hemen fark edip annemin aramasına cevap verdim, ama biraz geç kalmıştım. Eve gittiğimde beni parmaklarını birbirine kenetlemiş, iki elinin başparmaklarına da birbiri etrafında tur attırır vaziyette karşıladı. Sonra Neslihan ile ne konuştuğumuzu sorup durdu. Ne oluyordu ben telefonda uzun konuşunca anlamıyorum. Sanki kendisi saatlerce telefonda dedikodu yapmıyordu. Odama girer girmez “O odayı toplayın, ne pisiniz, çok dağınıksınız.” gibi sözler sıralamaya başladı. Sürekli de “Erkek çocuğu gibisiniz.” der durur. Ne demek, kız çocukları dağınık olamaz mı yani? Saat beşe kadar kitap okudum, televizyon izledim, bir şeyler yedim. Yeni bir kitaba başlamıştım: “Ejderha Dövmeli Kız” Garip bir kitaba benziyordu ve çok kalındı. O zamana kadar annemin kaprisli bakışlarına maruz kaldım. Neden tavrı yaptığını da bilmiyordum açıkçası. Anneannem geldi, sonra dedem. Sümeyye’yi alıp gittiler. Yedide babam geldi. O gelmeden önce ders çalışmaya odaya girmiştim, Babam gelince odanın kapısından “Hoş geldin.” dedim. o da “Hoş bulduk.” dedi. Onlar yemek yerken ben yemedim. Çünkü anneannelerle yemiştik ve toktum. Babamla yemeğin sonuna kadar hiç konuşmadık. Nedensizceydi ve aslında konuşacak bir şey yoktu. Onlar alışverişe gittiklerinde ben de evde yalnızdım. Onlar geldiğinde kapıyı ben açtım. Babam girerken öpücük attı. Ben de karnına yumruk atarmış gibi yaptım. Ellerindeki poşetleri mutfığa taşıdılar, ben de mutfak kapısında beklemeye başladım. Babam kapıdan çıkarken tıraş köpüğünün kokusunu aldım ve hem onu koklamak hem de babamın yumuşak yanağını öpmek için babamı durdurdum.

29.11.2015 Pazar

Uyandığımda annem kahvaltıyı ve sofrayı hazırlamıştı. Ben yanlarına gider gitmez “Ooo kontes!” demişti. Gülerek onun çaprazındaki koltuğa devrilmişim.

Şeyda KAYMAKÇI

Annem sofrayı getirince başka gelecek olup olmadığını sordum, olmadığını öğrenince sofraya kuruldu. Patates kızartması vardı. İki saat annemin de gelmesini bekledikten sonra yemeye başladık. Sessiz sakin -Nisa'nın saçma konuşmaları hariç- bir yemek yemiştik. (Nisa hiç susmadı.) Sofrayı topladıktan sonra odama gittim. Biraz telefonumla oynayıp biraz da odayı topluyordum. Annem de “Kalk, iş tut.” sözleriyle sürekli dürtükleyip duruyordu. Odadan çıkıp mutfaktaki annemin yanına gittim. Beni görür görmez “Ya bulaşığı yıka ya da odaları topla!” dedi. Ben de bulaşığa giriştim. Ben bulaşık yıkarken onlar da anneanneme gitmeye karar verdiler. Ben gelmeyeceğim deyince “Evde ne yapıyorsun, gelsene...” gibi bir konuşmayla başladı ve beni de arkasından sürükledi. Yine Nisa'nın saçma sapan konuşma ve davranışlarıyla anneanneme gelebildik. Dedem en başta benimle dalga geçti “Unuttuydun kız sen buraların yolunu!” dedi. Annem alt kattaki dayıların evinin tadilatına yardım etti. Anneannem gözleme yaptı. Annem bana “Bulaşığı yıka!” diye az biraz baskı yaptı, ama anneannem boş ver deyip bıraktırdı. Ben bu sülalenin bulaşıkçı başıyım sanki. Eşitsizlik denklemleri çözerek, bir şeyler yazıp karalayarak, televizyon izleyerek anneannelerdeki vaktimi de öldürdüm. Altı gibi anneannelerden ayrıldık. Annemi eve bırakıp çarşıya geçtik. Kırtasiyeden zımba teli alacaktık, babam elime küçük bir parça zımba teli verdi ve “Bunun bir büyüğünü alıp da gel.” dedi. Girdim kırtasiyeye baktım bir şeyler, ama emin de olamıyorum. Aldım onu çıktım. Bir de babam soruyor “Bu bir büyüğü değil mi?” diye. Ne bileyim ben kaç büyüğü. Madem o kadar şey, git kendin al. Oradan eve geçtik. Koltukta otururken dirseğim -yine- takılı kaldı. O sırada tepeme babam dikildi. Dirseğimi diğer elimin yardımıyla kütletip düzleştirdiğimde babam “O sende de mi var?” dedi. Sonra anneme dönüp “Bu çocuğun her şeyi ben.” dedi. Okul kıyafetlerimi hazırlayıp Nisa'yı susturma çabalarına giriştik. Bir türlü susturamadık. Büyük ihtimalle de, onun tabiri ile “uyku seti” orijinalde “uyku gözü” çıkana kadar susmayacaktı.

Hilal KOÇ

KÜLLENMİŞ KOR

Ben bir çöl diyarının sırlıslık lambasıyım,
Ateş böceğinin asırlardır bağımsız yanması...
Fuzuli'nin Mecnun'a hitab-ı belâsiyim....
Sen esen rüzgârların sükûnet damlası.

Ruhum, toprağına atılan bir çiçek...
Havzası dolmuş zamani sensiz kim içecek?
İçim küllenmiş kor, yanaklarım donuk fosfor.
Nasıl bir mutluluk ki aynada gözleri mosmor?

Hep bir taraf karanlık, hep bir mevsim yitik bizde.
Merceklerle bakıyorum da aşk yine de silik izler.
Beni hatırlatacak her şeyi bir toprağına eşip gizle,
Belki filizlenip bir gün gördüğünde yüzünü süsler.

Ali ÇALIŞKAN

GÖKYÜZÜ KADAR

Ada'ya demirlemiş bir vapurum bu gece.
Mehtaba iki yüreklik biletim,
Birkaç dublelik dalgam var.
Zamana yenik düşmüş zaferlerim.
Rüzgârın koynunda sonbahar.
Vakti geliyor yazlıkçılarımın.
Yanlış zamanda yaşanmış aşklarından gizli kaçışlarımın.
Bayraklarımı yarıya indirip
Keşkelerin yasını tutuyorum.
Kimse uğramaz oldu özlemime.
Ne ara bu kadar yalnızlaştık biz?
Gülüşlerimizin vergileri bu kadar mı ağırdı?
Kurduğumuz hayallerin gökyüzü kanadı.
Bilseydim bir hayale inanmak gökyüzü kadar yalandı.
Ben hep sonbaharda yaşardım.

Ayşe BALBAŞI

3

ÖĞRETMEN AYLIN

Aylin adında güzel mi güzel; fakat bir o kadar da yaramaz ve hareketli on beş yaşında, İstanbul'un en gözde semtlerinden birinde akrabaları ile birlikte oturan genç bir kız vardı. Bu kız daha çok küçük yaşlarda iken anne ve babasını o zamanın şartları nedeniyle çaresi bulunamayan bir hastalık yüzünden kaybetmişti. İşte o zamandan beri teyzeleri ile birlikte bu şirin konakta yaşamaktaydı. Çevresindekilerce sevilen Aylin'in insanlar tarafından hoş görülmeleyen iki kusuru vardı: yaramaz ve hareketli olması. Çünkü bulunduğu çevredeki insanlar bir genç kızın bu şekilde davranmasını ayıplıyor ve yadırgıyorlardı. Fakat içlerinden biri onun yaptıklarından hoşlanıyor ve onu kendisini tamamlayan bir parça olarak görüyordu. Bu kişi Aylinlerin oturduğu konağın karşısındaki konakta bulunan on yedi yaşındaki Murat'tı. Murat Aylin'i öylesine seviyordu ki onun en çekilmez hallerini bile gülerek izliyor ve çevresindeki insanların aksine bu hareketleri ona pek yakıştırıyordu.

Aradan yedi yıl gibi uzun bir zaman geçti. Aylin yirmi iki yaşına girdi, okulunu bitirdi. Artık bir mektep hocası adayydı. Atanmayı bekliyordu. Bu sırada Murat ona açılmış ve evlenme teklif etmişti. Aylin bu teklifi kabul etmiş ve küçük bir merasim ile evliliğe ilk adımı atıp nişanlanmışlardı. Bu merasimden üç dört ay sonra düğün gecelerinde Aylin, Murat'ın bir başka sevdiğinin daha olduğunu öğrendi ve o gece nikâh kıyılmadan teyzelerine bir mektup yazıp, annesinden kalan birkaç mücevher ile diplomasını alıp evden kaçtı. Fakat nereye gidecekti? Gecenin bir yarısı olmuştu. Kim bu saatte bir genç kıza evine kabul ederdi? Aklına sütninesi olan Sevgi ninesi gelmişti. En azından bir yere öğretmen olarak atanana kadar onunla kalabilirdi. Ayrıca onun buraya geleceğini kimse tahmin edemez, onu burada bulamazlardı. Evet, tam da böyle oldu. İstanbul'un başka bir semtinde olan Sevgi ninesine gitti ve durumu anlattı. Sevgi nine de bunu anlayışla karşılayarak dilediği kadar kalabileceğini söyledi. Böylece iki üç ay burada ninesiyle beraber Yaşayan Aylin, teyzelerinden öğrenemediği birçok işi de burada öğrenmiş ve gelecek günleri için deneyim kazanmıştı. Bu arada beklediği atama sonuçlandı. Tayini Ağrı'nın Doğubayazıt ilçesine bağlı olan bir köye çıkmıştı. İlk defa şehir dışına çıkacağından içinde biraz korku vardı. Fakat zamanla bu korkuyu yendi. Nedeni tayininin çıkmış olduğu köyü yeşillikler içinde, güneşin pırl pırl ışıklarıyla aydınlattığı bir yer olarak hayal etmesiydi. İki hafta sonra işe başlayacağı için sütninesiyle vedalaşıp yola koyuldu. Ağrı'ya geldiğinde buradan Doğubayazıt'a bir minibüsle gitti. Ve buradan da köye bir arabayla geçti. Şoförle konuşurken tayininin çıkmış olduğu köyün hiç de hayallerindeki gibi olmadığını, aksine karanlıklar içinde bir köy olduğunu ve nüfusunun %70' inin yaşlılardan oluştuğunu öğrendi. Çok büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Fakat Ağrı Dağı'nı görünce bütün neşesi yerine geldi ve o köyü de orada yaşayan insanları da yaşama sevinci ile tekrardan canlandıracağını düşündü.

Nedeni Ağrı Dağı'nın o muhteşem güzelliği ve fevkalade yüksekliği idi. Köye vardığında ilk işi mektep dedikleri ahırdan bozma derme çatma yeri ziyaret etmek oldu. Burayı derleyip toplamalı, adam etmeli diye düşünen Aylin muhtar vesilesi ile çağırdığı birkaç ırgatla ahırdan bozma mektebi çiçek gibi yaptı. Ardından köyün ağası Mustafa Ağa geldi ve Aylin'e kalacağı evi gösterdi. Köye uzun zamandan beri öğretmen atamadıkları için bu ev de boş kalmış ve epeyce kirlenmişti. Burayı da elden geçiren Aylin artık ilk dersini vermek için sabahı beklemeye başladı. Sonunda beklenen zaman geldi ve Aylin ilk dersine başladı. İlk önce öğrencilerle tek tek tanıştı. Onlara hedeflerini sordu. Bu hedeflere ulaşmak için kendisini çok iyi dinleyip derslerinde gerekli notlarını tutmalarını söyledi. Mevsimlerden kış olduğu için çocuklardan bazıları derse geç kalmışlardı. Aylin nedenini sorduğunda ise evlerinin buraya iki üç kilometre uzakta ve özellikle kış mevsiminde oldukça zorluk çektiklerini söylediler. Bunun üzerine Aylin köyün ağası ve muhtarı ile konuşup öğrencilere bir servis ayarladı.

Aylin yavaş yavaş köyü tanımaya başlamıştı. Herkesi çok sevmiş ve herkese kendini sevdirmişti. Ancak bu köye bir kız vardı. Adı Mehtap'tı. Bu kız çok şirin, ufak tefek bir şeydi. Ayrıca fazlaca utangaçtı. Bunu ilk dersten beri onunla hiç konuşmadığından anlayan Aylin, ders aralarında arkadaşlarının Mehtap'ı aralarına almadıklarını ve bu kızla sürekli dalga geçtiklerini fark etti. Bu kıza durmadan 'Teröristin Kızı' diyorlardı. Mehtap ise bu duruma çok üzülüyor ve sürekli ağlıyordu. Yine böyle bir günde Aylin onun yanına gitti ve ona neden devamlı 'Teröristin Kızı' dediklerini sordu. Mehtap ise ilk başta çekinmiş fakat sonradan Aylin'in ısrarı üzerine anlatmaya başlamıştı. Mehtap'ın babası diğer tüm köylüler gibi hayvancılıkla geçimini sağlayan kırk yaşlarında bir adammış. Annesi ise Mehtap küçükken şeytana uyup dağa çıkmış. O günden sonra Mehtap'ın adı 'Teröristin Kızı' kalmış. Bunun sonucunda babası bir başkasıyla evlenmiş ve bir çocukları daha olmuş. Aylin bütün bunları duyunca çok duygulandı ve kendini tutamayarak ağlamaya başladı. Ayrıca üvey annesinin Mehtap'ı durmadan dövdüğünü de öğrendi. Onu sürekli bu çetin kış günlerinde dövüp dışarıya attıklarını, hatta bu küçük kıza günlerce aç bıraktıklarını da duyunca sinirden küplere bindi ve hemen o gün köyün muhtarı ile görüşüp Mehtap'ı babasının da razılığı ile evlatlık aldı.

Günler böylece akıp giderken Mehtap da evlenecek çağa geldi. Aylin'in yetiştirdiği çocuklardan biri olan Hüseyin de tıpkı Aylin gibi bir öğretmen olmuştu. Bu iki gencin birbirine gönlü düştü ve evlendiler.

Aylin ise yılların yorgunluğu ve yaşının ilerlemesi sonucu bu dünyadan göç etti...

Şevval ACAR

Ongun ELBİR

EN GÜZEL ŞARKI

Baktığım her yerde görüyorum seni.
Sesini duyuyorum her yerde.
Adın geçiyor her şeyde.
Bir elin hâlâ omzumda,
Hep yanımdasın sanki.

Sensizlik yok benim kitabımda.
Cümlelerim seninle başlayıp, seninle bitiyor hep.
Sensiz cümlelerime nokta koymuyorum hiç;
Seni anlatıyorum kelimelerimle;
Harf harf, hece hece.
Satırlara döküyorum seni.
Seni yaşıyorum...

Gözlerimdeki gülüşün;
En güzel manzaram oluyor.
Sesin en güzel şarkı...

Beyza ŞAHAN

RENGÂRENK GÖZLÜKLER

Çoğu insan sevginin aşırısına aşk dese de aşk, sevgiden bağımsız bir duygudur. Her şeyi sevebilirsiniz. Bir şarkıyı, bir şiiri, hatta bir gök cismini de sevebilirsiniz. Her şeye âşık olabilir misiniz?

Bahsi geçen aşk karşı cinse duyduğunuz ilgi de değil üstelik. Bir şeye körü körüne ne denli bağımlı olabilirsiniz?

Ben on beş yıldır ilk gördüğüm adama âşığım. Ben yürürken ellerimi tutuşuna, düştüğümde nasıl kalkacağımla öğretişine, saçlarımı okşayışına âşığım. Ama en çok neyine âşık olduğumu soracak olursanız, anneme her bakışında aşkla ışıldayan gözlerine ve annemi kendisine böylesine âşık etmiş kocaman yüreğine âşığım.

İnsanı asıl olgunlaştıran şey en sevdiğini kaybetme korkusudur. Hani yaşa değil de olgunluğa bakarız ya bazen. İnsanı olgunlaştıran yumruğu kadar kalbine sıkıştırdığı acılardır. Yaşadığı onca korkuyu, kırgınlığı, yıkılmışlığı, dökülmüşlüğü içine toplamış insanlar olgunlaşırlar.

Olgunlaşan her insan bir parça değişir. Siyah beyaz insanların, gökkuşağı kahkahaları vardır ve içten olmadığını anlayacak olanlar da yine siyah beyaz insanlardır.

Taktığı gözlüklerin rengi farklı olan insanlar birbirini anlayamazlar. Bu nedenle gözlüklerinizi karşılaştırmadan düşüncelerinizi karşılaştırırsanız ya kırar, ya da kırılırsınız.

Gözlüklerimin katran karasının hiçbirinizde olduğunu düşünmüyorum. Bundan on üç ay önce ilk aşkımla kaybetme korkusunu bu kadar derin yaşadığımı hiç kimsenin anlamasını beklemiyordum. Dinlediğim müziği, konuşma tarzımı ve hatta bazen de kahkahalarımı eleştiriyorsunuz ancak umurumda değil, yapmak zorundayım.

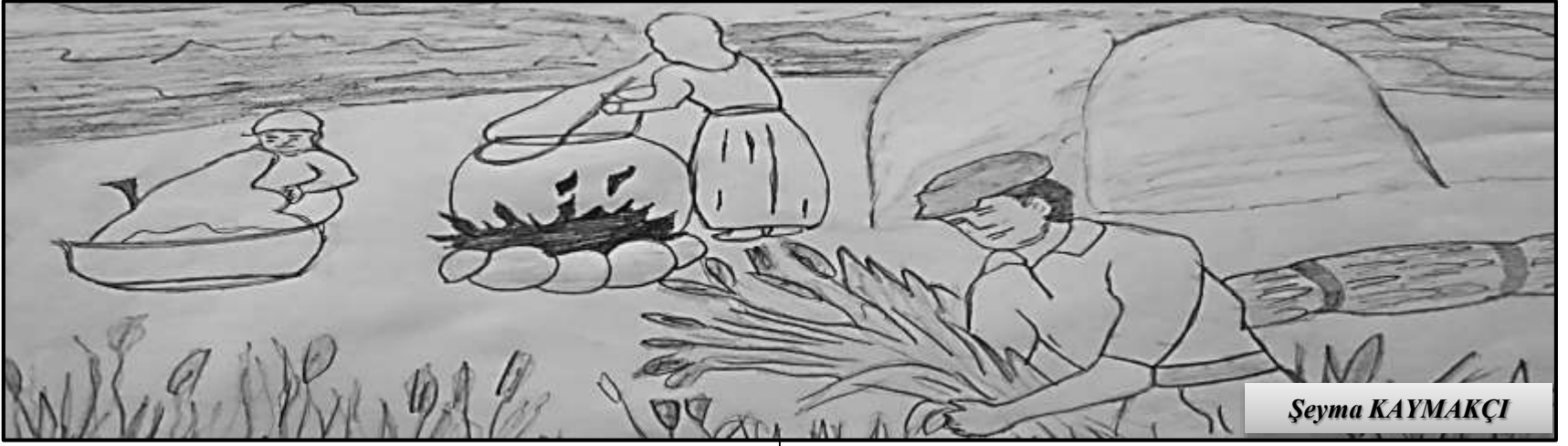
Babanızın gözünüzün önünde eriyişini görmüş olabilirsiniz. Peki, sizden beş yüz kilometre uzakta eridiğini hanginiz hissettiniz? Sadece can sıkıntısından yirmi sekiz saat müzik dinleyerek hanginiz uyudunuz? Hanginiz aynı noktaya saatlerce odaklı kalıp kanser hücrelerinin gözünüzde aşkın resmi olan adamın vücudunda çoğaldığı gerçeğinden uzaklaşmaya çalıştınız?

İnsanlara karşı o kadar kapalıyım ki onlardan soyutlanarak adeta kaybolmak istiyorum. Dünyaya dışarıdan bakmak istiyorum. Ya da bir hafıza kaybı...

Kıscacası yaşadığım son bir buçuk yılı unutmak istiyorum.

Sık sık sorduğunuz “Neden bu kadar yüksek sesle gülüyorsun?” sorusunu da bu yazımda cevaplamak istiyorum. Yüksek sesle gülmediğim zamanlarda genelde sessiz sessiz ağlıyorum. Kulaklarınızı tırmaladığım için özür dilerim ama eğlendiği gibi gülenlerden değilim, ağlamamak için gülüyorum.

Elif KARAGÖZ

Şeyma KAYMAKÇI

İKİ KULAĞIMIZA KARŞI BİR DİLİMİZ

*“Sözü güzel ve iyice düşünerek söyle
ancak sorulduğu zaman söyle
ve kısa kes
Çok dinle fakat az konuş,
sözünü akıl ile söyle ve bilgi ile süsle”*

Söz, bilgilerimizi, duygularımızı ve düşüncelerimizi aktarmak için kullandığımız kelime dizisidir. Sözümüzü söylemeden önce iyice düşünmemiz gerekir. İnsanın söylediği söz o kişinin halini, tavrını, düşüncesini yansıtır.

İnsan, bir sözü söylemeden önce defalarca düşünüp en güzel olanını söylemelidir. Böylece kendini güzel ifade etmiş olur. Aristo'nun da dediği gibi “Akıllı insan düşündüğü her şeyi söylemez, fakat söylediği her şeyi düşünür.” Yani düşünmeden söylemememiz gerekir. Sözlerinde gereksiz kelimelere yer vermemesi de kendini güzel ifade etmesini sağlar. Önemli olan diğer bir nokta ise sözünü ne zaman söyleyeceğini bilmesidir. İnsanoğlu kendisine bir soru yönelttiği zaman konuşmasını bilmelidir. Böyle zamanlarda da çok dinlemeli, iyi anlamalı ve ona göre cevap vermelidir. Cevaplarını yani sözlerini karşıdakinin anlaması için etkili bir şekilde anlatmalıdır. Etkili anlatabilmesi için de sözünü akıl ile söylemeli ve bilgileri ile süslemelidir. Yani düşüncelerine bilgilerinin de ekleyerek karşı tarafa aktarmalıdır.

Neden iki kulağımıza karşılık, bir dilimiz var? Sorusuna “Çok dinleyelim de az konuşalım.” diye cevap veren Diyojen'in de söylediği gibi çok dinlemeliyiz, az ve öz konuşmalıyız.

Büşra POLAT

BIRAKTIĞIN YERDE

Aynı yerdeyim şimdi.

Terk edip bana sensizliği bıraktığın.

Hani sensiz olmayacağımı bildiğin için,

"Kendine iyi bak." diyerek bıraktığın yerde.

Aynı yerdeyim şimdi.

Başımı omuzsuz bıraktığın,

Kalbimi sensiz bıraktığın,

Beni sensizlikle kuşattığın yerdeyim.

Aynı yerdeyim şimdi.

Hani kalbimi çalıp şiirlerimi söylediğin yerdeyim.

Gözlerimde kendini okuduğun yerde.

Ne mi yapıyorum?

Hikâyemizin sonunu yazıyorum.

Senin için biteni şimdi kendimle bitiriyorum.

Bu da son veda sana.

Elveda.

Ayşe ÇAP

FATİH'E MEKTUP

Sultanım,

Sen ki bin yıllık Bizans İmparatorluğu'na son vermiş, sen ki Hz. Peygamber'in hadisine mazhar olan, şanlı ordunun yüce komutanısın. Sen gemileri karadan yürütüp yıkılmaz denilen surları yıktıransın. Ey, yirmi bir yaşında çağ kapatıp açan Sultanım! Senin evlatların senin izinden gittiler. Onlar ila-yı kelimetullahı yaymak için nice fetihler yaparak kuzeyde Macaristan, güneyde Somali, batıda Cezayir, doğuda Irak ve nice yerlere gidip senin ve dedelerinin şanını buralara götürdüler. Ülkelerini üç kıtaya hâkim bir İmparatorluk haline getirdiler. Ve senin ardından gelen neslinin halifeliği almasıyla birlikte dört asır boyunca o yüce makam olan halifeliği şerefle taşıdılar. Ne yazık ki sene 1922'ye geldiğinde o zamanın şartlarına göre Osmanlı İmparatorluğu sona erdi ve Edirne'den Ardahan'a Muğla'dan Hakkâri'ye uzanan sınırlar içerisinde çok zor şartlar altında Türkiye Cumhuriyeti kuruldu. Evet, şimdi dünya çok farklı. İnsanlar, toplumlar, milletler her şey o kadar farklı ki sen dirilip tekrar İstanbul'a gelsen ve kendi neslinin nasıl yaşadığını, o kutlu şehri ne hale getirdiklerini görsen İstanbul'u yeniden fethetmek için hiç vakit kaybetmeden hazırlıklara başlarsın. Çünkü biz o kadar batılılaştırıldık, o kadar benliğimizden uzaklaştırıldık ki örfümüzden, geleneğimizden ve hatta dinimizden bile o kadar uzaklaştırıldık ki sanırım gelsen bizi Bizans torunları sanırsın. Çünkü onlar gibi artık senin neslin de yozlaşmış bir hayat yaşıyor; her şey o kadar normalleşti ki bu durum hiç kimseyi rahatsız da etmiyor. Senin zamanındaki gençler cihat peşinde koşarken şimdi ise heveslerinin ve arzularının peşinde koşuyor. Esnaflarımız bile dürüstlükte değil, düzenbazlıkta, hilede yarışıyor. Ah o ahiler şimdi olsaydı ne kadar pabucu dama atılacak esnaf var, görürlerdi.

Sultanım,

Her şeye rağmen sen rahat ol. Senin neslini ne kadar yozlaştırmak isteseler de ne kadar bizi değerlerimizden koparmak, geleneklerimizden uzaklaştırmak isteseler de, her ne kadar bunu biraz başarmış olsalar da senin torunlarının içinde yanan o ateş hala sönmüş değil. Mezarında rahat uyu, senin davan hala devam ediyor ve dünya bu haldeyken bile iftihar edeceğin torunların her geçen gün artıyor. Seninle buluşacağımız o kutlu günde karşına yüzümüz ak, başımız dik çıkmak için var gücümüzle çalışacağız. Bulduğumuz durumdan ötürü ve dünyada gelişen diğer durumlardan ötürü senin emanetini olduğu gibi koruyamadık, bizi affet.

Yusuf AKINCI

Nesibe GÖNCÜ

SÖZÜ BİLİP DE KONUŞMAK

*"Sözü bilenden dinlemeli
Sonra bilmeyene söylemeli"*

Dil her şeyi söyler, sen hâkim olmazsan ona... Ufak da olsa bilgiye sahip olmazsan sözün olmaz söyleyecek. İnsanın neticede... Her şeyi bilir misin ki her şeyi konuşasın. Bilmediğin şeyi konuşacak olursan yalan yanlış, söyleyecek sözün kalır mı bir daha? Peki ya sen karşındakine müsaade eder misin bilmediği şey hakkında sana laf kalabalığı yapmasına? Sözü bilenden dinlemek istemez mi insan?

"Yarım imam dinden yarım hekim candan eder." ne güzel söylemiş büyükler. Ne beş yaşındaki çocuğa kalkıp ülkenin durumu sorulur, ne de sosyete kesim ünlüye ekin ekimi, ceviz dökümü köy işleri sorulur. Bildiğini bildiğin kişiye bilmediğin şey hakkında soru sorup söz beklersin elbet. Ama kendin bilmediğini bilmiyorsan başına bela olur dilin. En bilgin insan bilmediğini bilen değil midir zaten?

Bir de bildiğin şeyi senden daha iyi bilene söylemeye kalkışırsan sözün üstesinden gelemezsin. Boşa kürek çekmiş olursun. Bildiğini bilmeyene söyle ki kelimelerin bir anlam ifade etsin, karşındakine fayda sağlasın, dilin seni zor duruma sokmasın, aksine amacına uygun bir iş görmüş olsun. Bilmeyen birine bildiklerini aktararak onu da bilen biri yapmanın ve bilmeyene, bilen biri olarak konuşmasının huzurunu verirsin.

"Sözü bilenden dinle ve sonra bilmeyene söyle." işte bu altın kuralı hayat felsefen yaparsan hayatın felsefesini de çözmüş olursun. Dilinin sana ve çevrene zarar vermesini engellersin, aksine dilini doğruca kullanmayı bilirsin. Dilinin esiri olmaktan kurtulur, dilini kişiliğinin esiri yaparsın.

Merve YÜKSEL

AZİZ ÇANAKKALE

Ey Çanakkale'yi geçilmez kılan Mehmet,
Nedir sendeki bu güç, bu hikmet?
Çanakkale'de bir aslan gibi kükreyerek,
Her taraftan coşarak destanlar yazıyorsun.

Bir yandan İngilizler, bir yandan Fransızlar,
İkisinin de tek gayesi Osmanlıya saldırmak.
Ancak Osmanlı gelmedi bu oyuna;
Ülkeyi diriltti adeta Çanakkale Savunmasında.

Düşman saldırıyor; bomba, roket.
Osmanlı çaresiz; ne silah var ne mühimmat.
Tek varı imanı ve süngüsü,
Ve tekbir sesleriyle gelen şehitlik türküsü.

Yoruldu, yaralandın ancak hiç yılmadın.
Bunun için binlerce şehit verdin.
Yüz elli bin şehit asker için
Vatan sağ olsun dedirttin.

Bu millet öldü diye sevinerek gelen gafiller
Gerçeği anlayarak şaşkın şaşkın gittiler.
Bu milletin bağrındaki özgürlük ateşi sönmöz
Bütün dünya anladı ki "Çanakkale Geçilmez!"

Furkan KOÇAK

SAVAŞ ÜZERİNE

Savaş, bir katliam ortamıdır. Savaş kurunun yanında yaşı da yakmaktır. Acımamaktır, merhamet etmemektir. Herkes böyle tanımlar savaşı. Peki ya siz savaş nedir bilir misiniz? Savaş tek gözü açık uyumaktır. Hep tedirgin, hep mutsuz olmaktır. Bir lokma kuru ekmeğin bile olsa kardeşlerinle paylaşmaktır. Giyecek bir şeyiniz olmasa bile üşümüyorum demektir. Bomba sesini duyduğunuzda kardeşlerinizin ağlama sesini yatıştırmak, onlara güven vermektir. Sevdiklerinizi geride bırakmak yaşam şartlarından dolayı hasta olmaktır.

Ayakta durmak ve bastıra bastıra ben de buradayım, hep ayaktayım demektir. Korksanız bile şükretmek, Allah'a dua etmektir. Ailene sınıksız tutunmaktır. Diyelim ki savaşı biliyorsunuz. Peki ya ne yapıyorsunuz? Üzülyorsunuz, ağlıyorsunuz, ama yardım göndermiyorsunuz. Onları korumaya çalışmıyorsunuz. Onlara küçük hediyeler geldiğinde dünyanın en güzel hediyesi gelmişcesine sevinip mutlu oluyorlar, bilmiyorsunuz. Sizler burada babanız marka ürünler almadı diye ağlarken sahip olduklarımızın farkında değilsiniz. Tabi Suriye ve diğer yerde ölen çocukları da bilmiyorsunuz. Belki biliyorsunuzdur, ama yardım yapmadıktan sonra ne işe yarar ki?

Şevval ERGÜL

Meltem GÜRSES

SAVAŞ SONRASI

Neden savaşıyoruz? Savaşta sonra kalan yıkık dökük evler ve sokaklar için mi yoksa paramparça olmuş, yıkılmış yürekler için mi? Neden böyle? İnsanların birbirinden alıp veremediği şey ne? Bir değeri olmayan, öldükten sonra hiçbir fayda vermeyen mal, mülk, toprak ve para mı? Bunlar için mi? Bunlar mı insanın gözünü böylesine intikam hırsı ile bürüyen? Ama bunların değersiz olduğunu bildiğimiz halde savaşmak, bile bile insanları birbirine düşürmek... Bir annenin, babanın kucağına küçücük cansız bir beden koymak...

Çocukları yetim bırakarak açlığa sürüklemek... İşte, savaşın en acı veren yanı bunlar. Savaşmayı kendine iş edinen, kazanmak uğruna can alan insancıklar. Silahlarla dost olan, her gördüğü kişiyi vuranlar! İşte, savaşı anlamak bu yüzden zor. Bu yüzden savaşa karşı olan insanlar varını yoğunu kaybediyor. Savaşta ölmeler de açlıktan bir gün hayatları bitiyor. Buna karşı koyabilecek kimse yok mu? Kimse savaşı durduramaz mı? Bunun cevabı çok zor. Çünkü herkes kendi derdine düşmüş ve kimseye değer vermiyor. Bu yüzden bazı insanlar aç, bazıları tok! Dünyayı bölüp ayıran, birbirine düşürenler; dünyada en çok para kazanan insanlar. Onlar, bu dünyayı yok etmek için bulunuyorlarmış, yaşıyorlarmış gibi savaşı başlatırlar ama tek savaşmayan yine onlar olur. Bu, dünyanın kanunu olmamalı. Bu olaya son verilmeli, herkes hayatını sonuna kadar en güzel şekilde yaşamalı. İşte, dünya böyle bir yer haline gelmeli.

Canan KIRAN

KAÇARDIM

Bilmezdim sevda sözcüklerinde yoluma çıktığını.
Bilmezdim özlediklerimin kalbi olduğunu.
Sevmezdim acıya dair kırıntıları.
Hasretlerden kaçardım.
Olmazdım olmadığın duygularda.
Durmazdım gitmediğin şehirlerde.
Sevmezdim sevemediğin satırları.
Yazmazdım okumadığın mektupları.
Kaybolurdu gülüşlerim, kaybolan senle.
Ağlamazdım olur olmadık zamanda.
Gitmezdim.

Rayları sallayan trenlere inat,
Bulutlarda gezen uçaklara inat,
Dalgaların götürdüğü gemilere inat,
Gitmezdim.
Sığınmazdım gecenin yıldızlı karanlığına.
Kaybetmezdim özlediğim çocukluğumu.
Yapmazdım, pişmanlıklarımı.
Korkulardan kaçardım.
Çıkamazdım gündüzleri sokağa
Bırakmazdım dönmeyecek uçurtmalarımı.
Koşamazdım, kaçamayacaklarımdan.
Sevmezdim, bir seni bir de kendimi.
Kaçardım, vazgeçemeyeceklerimden.

UZAKLARDA ARAMA

Mutluluk herkesin hayattan istediği ama hep uzaklarda aradığı bir duygudur. Hiç düşünmezler ki aslında çok yakınlarındadır; mutluluk ailedir, mutluluk sıcacık bir yuvadır. Bir annenin bebeğinin ilk adımlarını görmesidir. Dostluktur, üzgün olduğunda arkadaşının seni güldürmesidir. İnsanın kendisinden kötü durumlarda olan insanları düşünüp haline şükretmesidir. Paylaşmaktır. Mutluluk aslında insanın kendisidir. Mutluluk tebessüm etmek, hayata gülümsemektir. Yağmur yağdığına su birikintilerindeki suya ayak basmaktır. İnsanın kendisine değer vermesidir. Mutluluk tatlı sözlerdedir. “Anneciğim seni çok seviyorum, iyi ki varsın.” diyebilmektir. Yaşamayı bilmektir. Mutluluk para pul değildir, bunlar sadece mutluluğa götüren araçlardır. Mutluluk kötü durumlarda bile mutluluk payı bulup mutlu olmaktır. Asıl mutluluk, mutluluğu yakalamaya çalışmaktır; özgür olmaktır. Bir insanı hayata geri kazandırmaktır. Sağlıklı olmaktır. Mutluluk bir çocuğun avuçlarının içindeki şeker gibidir. Sevinçlere ortak olmaktır. Kırgınlıkları bir kenara bırakıp affetmeyi bilmektir. Büyük olsak bile sokakta oyun oynayan çocukların oyununa ortak olmaktır. İçinde bulunduğumuz anı kıymetini bilerek yaşamaktır. Mutluluk pahalı elbiselerde, arabalarda değildir.

İrem SAAT

Küçük bir şey bile insanı mutlu etmeye yeterlidir. Yolda yürürken elinde bir sürü poşeti olan bir teyzeye yardım etmek, duasını almaktır mutluluk. Buharlaştırmış bir cama belki de sevdiğinin adını yazmaktır. Bir gencin uzun zamandır görmediği ailesini gördüğünde gözlerinden dökülen bir çift gözyaşıdır. En büyük mutluluk bir anne babaya sahip olmaktır.

Ash ÇOÇAK

Hüseyin DOĞAN

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hülya DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

İlyas ÖZÇELİK
Nurullah YURTTAŞ
Hacı Bayram CAN
Şükran KOYUNCU

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1
Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00